

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

§. An qui facit confessionem generalem, possit omittere aliqua peccata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

confessio generalis omnia peccata complectitur vique ad hanc horam. Nec etiam refert, quod Confessarius intelligit illud esse peccatum antiquum: penitens enim id non dixit; atque idem intentio absolventi non regulatur ab excommunicatione priuata Confessarii, sed intendit absolvere à peccatis, quæ penitens detulit ad iudicium, quæcumque illa sint. Sicut, si quis affert baptizandum infantem, & dicit esse filium suum, cum non sit, sed supponit vnum pro alio, adhuc infans est baptizatus, quia minister intendit baptizare, non eum, quem putat esse, sed eum, quem præsentem habet, quicumque ille sit. Denique non refert, quod penitens videatur implicite indicare, quod sint peccata antiqua: nam ipse verè habet animum loquendi de peccatis nouis, & de illis vult loqui, licet desideret non intelligi quoad hoc à Confessario: non est ergo idem loqui obsecrè, ne intelligatur de illo de quo loquitur, ac expresse negare; quia in primo casu verba verè significant id, quod vult confiteri, atque idem defert peccatum verum; in secundo autem casu verba non possent significare verum peccatum, sed falsum.

Potest autem ad hoc retorqueri exemplum supra positum: si aliquis, v. g. qui habuit rem cum sorore ipsius Confessarii, cuius hospes est; velit confiteri suum peccatum, sed ita obscure, vt non suspicetur Confessarius de sua sorore, ad quem finem dicat; ergo peccauit cum quadam femina, quam in Ecclesia vidi, & concupiui: tunc Confessarius nihil suspicatur de sua sorore; non tamen limitat absolutionem ad culpam habitam cum alia femina, sed intendit absolvere ab illo peccato, quod penitens dicit, quæcumque femina illa fuerit: nec aliquis dicit illum non esse ritè confessum: si verè eam feminam in Ecclesia vidit, & concupiuit, licet Confessarius priuata excommunicatione de alia existimauerit, & non de sorore sua. Similiter ergo in casu nostro peccata illa noua sufficienter explicata sunt, & absolutio ad illa refertur ex generali intentione, licet Confessarius priuata excommunicatione intellexit esse peccata antiqua, & iterum confessioni subiecta.

§. 2. An qui facit confessionem generalem possit omittere aliqua peccata.

Circa hoc ipsum dubitari rursus solet, an qui facit confessionem generalem, debeat omnia prorsus peccata mortalia vitæ præteritæ confiteri; an possit aliqua omittere, cum iam iterum illa eadem ritè confessus sit. Negant aliqui, si dicat se velle omnia peccata confiteri, quia deciperet grauius Confessarium, qui iudicaret eum castè, & piè vixisse, tacitis grauioribus, & turpioribus peccatis. Ita Victorius in summa §. 153. alius 166. & Ledesma 2. part. quart. q. 8. art. 2. dub. 15.

Verius tamen est, non esse obligationem grauem dicendi omnia mortalia, à quibus iam olim validè fuit penitens absolutus: vt cum aliis docet Henriquez lib. 2. de penitent. cap. 12. §. 2. in Glossa littera D. Diana tom. 2. tractatu quarto, resolut. 86. & alij plures Salmaticenses, quos sequitur, & refert Ioannes de Salas in manuscriptis. Ratio autem est, quia penitens non decipit Confessarium in materia huius iudicii: solum enim dat pro materia ea peccata, quæ confitetur, illa autem alia, quæ tacet non dat, nec tenetur dare, cum illa alia confessus fuerit: quod verò promiserit se velle facere confessionem generalem totius vitæ; est quidem mendacium, sed non circa materiam Sacramenti, sed circa aliquid extrinsecum, sicuti si dixisset se fuisse abstinentem, deuotum, aut affectum ad orationem: quæ quidem aliquando possent continere

P. Ioan. de Lugo de Penitentia.

hypocrisim, grauius culpabilem, aliquando tamen solum venialem: non debet ergo damnari peccati mortalis, qui ex proposito taceret magnam partem peccatorum in confessione generali, multò minus qui taceret aliqua vel ex negligentia, vel etiam ex tædio, aut ex alia causa: sicut enim tota confessio generalis est libera, & ex supererogatione; sic liberum est illam magis, vel minus generalem facere.

Hinc obiter aduerte contra Syluestr. verbo confessio 1. questione 6. & Victoriam in summa num. 196. non esse contra valorem Sacramenti, si aliquis habeat duos confessores, quorum alteri prius confiteatur mortalia, alteri postea solum venialia, quod docent Suar. & alij omnes Recentiores; quos congerit Diana tom. 2. tract. 4. resolut. 232. Ratio autem est, quia licet tunc etiam secundus Confessarius decipiatur, putans penitentem illa sola peccata fecisse ab vltima confessione: penitens tamen non mentitur, sed solum proponit illa, in quo nullum est mendacium.

§. 3. An sit obligatio confitendi peccata dubia?

Tertio ergo dubitatur principaliter de peccatis dubiis, an sint materia necessaria confessionis? Supponitur autem dupliciter esse posse peccatum dubium, primo modo per dubium positium, quando scilicet aliquis habet rationes, vel motiua probabilia ad credendum se fecisse tale peccatum, & ad credendum etiam oppositum, vel certè habet saltem rationes probabiles ad credendam vnā partem, licet ad aliam non habeat. Et in hoc sensu communiter docent omnes hunc non teneri ad confitendum illud, quod probabiliter indicat se vel non fecisse, vel non peccasse mortaliter in illo, vel confessum iam fuisse illud, quia iam sequitur iudicium probabile, quod sicut in aliis materiis, sic etiam in hac sufficit ad obseruandum præceptum. Quando verò probabiliter credit se illud fecisse cum culpa graui, nec illud confessum fuisse, nec habet rationes ad credendum probabiliter oppositum, tunc tenetur id confiteri, quia non habet iudicium probabile, quod sequatur ad omittendam confessionem illius.

Secundo modo contingit dubium negatiuum, quando scilicet non habet rationes ad probabilem assensum huius, vel illius partis, pro vt se habet homo ad hanc propositionem, *sidera sunt paria*: ad quam concedendam, vel negandam non habet argumentum positium, & in hoc sensu est potissima difficultas: an qui dubitat de peccato mortali à se commisso, & quod confessus non sit, debeat necessariò illud sub dubio confiteri? In quo puncto conueniunt etiam omnes in hoc, quod is, qui scit se peccasse mortaliter, dubitat tamen an illud peccatum sit confessus, debeat illud confiteri: nam tunc possessio est contra penitentem: constat enim de peccato, & de obligatione confitendi; non autem constat de confessione. Imò Egidius de Coninch. in præsent. disput. 7. dub. 8. numero 68. addit idem dicendum esse, quando constat certo de peccato commisso, & solum probabiliter existimatur fuisse dictum in confessione, quia debito certo non satisfit per solutionem incertam, pro quo alios affert Diana 2. tom. tract. 4. resolut. 107. Hoc tamen non videtur verum (vt dixi) quia in aliis etiam præceptis obligatio est certa audiendi sacrum, v. g. ieiunandi, recitandi officium, &c. & tamen satisfacit homo,

Bb 3 si